

Bohoslužby v Zábřehu 25.prosince 2013

J 1,1-18

Milé sestry, milí bratři, světlo je úžasná a zajímavá věc. Víte, že může třeba existovat i dlouho potom, co zanikne jeho zdroj? Takové silné světlo hvězd k nám letí několik milionů let a než dorazí, tak ta hvězda už třeba ani neexistuje. Oproti zvuku to je něco mnohem silnějšího. Však si to můžeme vyzkoušet třeba v noci při bouři. Světlo blesku vidíme, ale jeho zvuk častokrát zanikne dřív, než se k nám dostane. Tak to zkrátka je. Zdá se ale, že evangelista Jan to trochu staví na hlavu. Mluví nejprve o slovu a pak až o tom, že z něj vychází světlo. No, jo, ale co je to slovo? Jen pár hlásek, zvukové chvění. Odezní a je pryč. Jak se může rovnat se světlem, natož mu předcházet?

Je asi zřejmé, že Jan to myslel trochu jinak než třeba fyzik. Jan mluvil o dvou důležitých věcech, které mají nesmírnou moc v lidském životě. Je to slovo a světlo. Dokonce to spojuje dohromady. Slovo jako pravé světlo lidského života. To už je zcela mimo základní fyzikální charakteristiky. Znovu se tedy zeptejme, co je to tedy to slovo, o kterém Jan mluví. Nejsou to jen hlásky, není to zvuk. Víte, když se nad tím tak zamyslíme, i naše slovo je vlastně taky velice zajímavá věc. Jistě, velice rychle odezní, zazní a už je pryč. Ale stejně může zůstat velice dlouho. To tehdy, když ho někdo zachytí a přijme. Jak dlouho nám dokáže znít v uších krásná slova někoho blízkého, či naopak zlá slova toho, kdo nás zranil? Dokáže přetrvat měsíce, možná roky. Slovo je také velice mocný okamžik, který změní lidský život. Charakterizuje nás, je prostředek našeho vyjádření. Slovy se projevujeme, komunikujeme se svým okolím. A asi si umíte představit, co všechno takové slovo dokáže vykonat. Umí stavět a bořit. Slovy budujeme vztahy, stejně jako je můžeme zničit. A zlé slovo může zničit i život druhého člověka.

Slovo, o kterém mluví Jan má tedy také velikou moc. Je to slovo, které bylo u Boha, bylo samotným Bohem. Je to slovo, kterým se Bůh projevuje. On přeci slovem tvoří, dává život celému světu. To je právě to nejzvláštnější na Bohu, kterého následujeme. On se v dějinách projevoval slovem. Už Abraham s tím měl zkušenost, slyšel Boží hlas. Stejně jako později Eliáš. Bůh se mu dal poznat jako hlas jemný a tichý. Tento Bůh je Bůh, který mluví, používá slovo, aby byl ve spojení s člověkem. Ostatní bohové jsou němí a hluchí, tak častokrát vyznávají proroci. Nejen že člověka neslyší, ale ani mu nemají co říct, zkrátka nekomunikují. Takže slovo je poznávací znamení jedinečného Boha, kterému smíme věřit, kterému patříme už od chvíle, kdy se naše kosti tvoří v životě matky.

Svědectví, které podává Jan, jde ještě dál. Tím slovem, o kterém mluví, je sám Ježíš. To je silné vyznání. Bez Ježíše není nic, vše se děje skrze něj, v něm je život každého člověka. Ježíš je Boží slovo, které přichází tvořit, budovat cosi nového. On je vyjádření Boha, v Ježíši můžeme poznávat, jaký Bůh je. A když se odíváme na jeho život, zjistíme, že stejně jako slovo, i on se tímto světem jen mihne, po tři roky zní Izraelskou zemí a je pryč. Ale přesto zůstává na věky.

Jak vidno, Jan příběh Ježíšova příchodu na svět bere z úplně jiného pohledu než Matouš či Lukáš. Nepopisuje příběh, jak se příchod stal, ale svědčí o tom, proč se stal a co znamená. Příchod Ježíšův není jen událost, kterou můžeme sledovat a rozplývat se při tom nad sladkým děťátkem v jeslích. Jde o mnoho víc. Jde o lidský život, o projev Božího zájmu o lidský život. Bůh nechce být někde v dálce a sledovat jak se člověk ničí. Přichází, aby mu ukázal pravdu o něm i o celém světě. Proto Jan mluví o pravém světle, o světle, které se nepohltí v temnotě.

Světlo hraje důležitou roli v lidském životě. Co bychom bez něj dělali? Nic by nebylo vidět, ztrácela by se nám cesta, veškerá naše orientace v prostoru by byla mnohem těžší. A obdobně to platí i v našem životě. Potřebujeme se nějak orientovat, potřebujeme v něm vidět, rozeznávat, co je co, co je dobré a co je nebezpečné. Jan naznačuje, že s tím světlem to není moc jednoduché, existuje světlo, které pohlcuje temnota. Není tedy tak silné a jasné, aby dokázalo člověka skutečně vést. A to je matoucí, protože si říkáme, že je v pohodě, máme světlo, cosi vidíme, tak můžeme jít, ale ono to může znamenat, že i s tím světlem sejdem z cesty a zabloudíme. Asi si umíte představit, že je něco jiného jít třeba lesem za denního světla a jít v noci jen s baterkou. A právě to má Jan na mysli s tím pravým světlem. My můžeme mít nějaké to svoje světélko, které se může zdát být dostatečné. Něco vidíme, do příkopy či ze skály nespádneme. Ale přeci jen člověk potřebuje k orientaci víc než jen vidět kousek před sebe.

V lidském životě máme dvě možnosti. Můžeme přežívat ze dne na den. Neřešit, co a jak bude dál. Má to své výhody, nemusíme nic promýšlet, hledat. Prostě jen reagujeme na to, co přichází. Jenže takový život hrozně moc vyčerpává. A časem člověk poznává, že to není moc ono. Potřebujeme něco, k čemu můžeme směřovat, nějaký bod, který dá té naší cestě smysl a jasný směr. Potřebujeme jít za něčím cíleně, nejen se chaoticky motat kolem dokola. A to je ta druhá možnost našeho života. Žijeme, protože máme nějaký cíl, nějaký plán, něco, za čím chceme v životě jít, co chceme dosáhnout, čím chceme život naplnit. Takový orientační bod života bývá hodně vzdálený, potřebujeme tedy vidět mnohem dál, než nám vystačí baterka či reflektor auta.

Evangelista Jan vyznává o Ježíši, že právě on je to světlo, které dává možnost vidět mnohem dál a najít tak pevný orientační bod lidského života. A nejen pevný, ale také smysluplný. On je světlem, které ukazuje v jasných barvách nás i náš svět. Proto můžeme najít také něco, oč se opřeme. Právě ta možnost, že vidíme všechno kolem jasně a dobře nám velice pomáhá, abychom nacházeli cestu, která má skutečně smysl. A asi tím nejdůležitějším, co vidíme, je Boží láska. Potřebujeme Boha, potřebujeme být s ním. Mnoho našich světýlek nám to nedokáže odhalit, protože je temnota pohlcuje a v ní se lehce ztrácí to, co je pravdivé. Nicméně touha po Bohu v lidském srdci stále je. Jen často člověk neví, jak s ní naložit. Mnoho hlasů mu našeptává, že je to špatná touha, že ji musí potlačit. Nehodí se toužit po Bohu. Snad jen po božství. Takovou nabídku vlastně už člověk jednou dostal, a pořád se jí drží. Nechce se jí pustit. Jenže ono to má jeden háček. Když chce být bohem, potřebuje ty, kdo jej budou uctívat. Proto nemůže dopustit, aby se mu někdo rovnal, ale musí si nad ostatními držet nadhled, musí se snažit být nějakým způsobem nad nimi. Co to dokáže způsobit, asi není potřeba dlouze rozebírat.

Jsou ale také hlasy, které neříkají, že touha po Bohu je špatná, ale spíš říkají, že je zbytečná, nedosažitelná. Bůh je příliš vzdálen, a nebo naopak my jsme příliš špatní. Toužit tedy můžeme, ale spíš bychom měli hledat nějakou alternativu, jak tuto touhu naplnit. Vytvoříme si tak vlastního boha, vlastní obraz boha, který nám bude blízký a snadno dostupný. Nicméně to také člověka nikam nedovede. Pokud své nitro naplní jen tím, co sám vytvoří, bude stále prázdný.

Ježíš je pravé světlo, které přichází na svět a dává poznat obsah Božího slova. To slovo mluví o přijetí. Bůh není nedosažitelná esence kdesi nad světem. Je to bytost, je to někdo, kdo je nám hodně blízký. Aniž si to uvědomujeme, on stojí za námi a někdy kroutí nechápavě hlavou nad tím, kde všude ho hledáme. Skutečné světlo přicházející v Ježíši, tak říká jediné, ale to nejdůležitější slovo – otoč se, obrať se. Pak můžeš vidět Boha, pohledět do jeho tváře a vyčíst z ní, že on po tobě také touží. To je pevný bod lidského života. Bůh touží být s námi, touží po společenství, kde nás bude mít kolem sebe jako své děti. Proto posílá na svět svého Syna. On nám ukazuje jak laskavá je Boží tvář, jak veliká je láska, se kterou zápasí o člověka. A ukazuje také, jak silná dokáže být moc lidského hříchu, která nehodlá člověka k Bohu pustit. Raději Syna Božího vede na kříž, než aby mu dovolila vstoupit do jeho srdce. Asi není nad čím dlouze přemýšlet, čeho se přidržel. Mějme odvahu chytit se ruky, kterou nám Bůh podává, přijmout naději, ke které nás zve. Zjevil nám svou velikou lásku, z níž posílá na svět svého Syna. V něj je pravé světlo, které svítí na cestu za ním. Je to světlo, ve kterém můžeme vidět, že jediné překážky, které tam jsou, jsou ty, které si tam pořád představujeme. Z jeho strany je vše připraveno, abychom mohli vyrazit a dojít až do cíle. Je vše připraveno, aby se naplnilo to, po čem sami toužíme, tedy abychom byli zpět u svého Stvořitele a radovali se spolu s ním z jeho díla.

Pane Ježíši, jsi světlem našich životů, osvěcuješ naši stezku, pomáháš nám rozpoznávat dobré

1.svátek vánoční 2013

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Neděle, 09 Únor 2014 14:21 - Aktualizováno Neděle, 09 Únor 2014 14:23

a zlé. Děkujeme, že jsi pro nás sestoupil do tohoto světa a prosíme nauč nás tvé světlo nechat zářit do každého lidského srdce.

Amen.